

Forandring i Engenes Vegetation, som fremkommer, saa snart Vandet forandres, kunne være Forfædrene huske fra 1825, 1826 og 1827, thi den Gang, da det gik over fra Brakvand til Saltvand, blev Engene helt ødelagte. At der ogsaa var Modstand derimod, kunde man se ved Mødet i Løgstør, hvor der var mødt Folk fra Egnene omkring Limfjorden. Men der havde man det Særsyn, at medens Landboerne og Fiskerne talte imod en saadan Lukning, var det de Aalborg Købmænd og Grosserere, der holdt paa Lukningen, som Talsmænd for Fiskerne og Landbrugerne paa dette Omraade. Jeg tror som sagt, det ærede Medlem vil møde stor Modstand, men jeg ønsker ham Lykke med det store Arbejde, han har nedlagt deri.

Jeg gaar derefter over til at omtale de Punkter i Betænkningen, som jeg ikke har kunnet underskrive. Jeg er gaaet ud fra, at naar vi nu havde faaet det her foreslaaede Anlæg, maatte vi i det mindste for en længere Tid være fri og først se Virkningerne deraf, og at der altsaa ikke alene vilde gaa den Tid, i hvilken Anlægget blev færdiggjort, men desuden en Forsøgstid, før man begyndte at gaa videre. Jeg kan derfor ikke gaa med til, hvad man skriver i Betænkningen straks i 2det Stykke. Der staar først: „Udvalget er derfor enig i at udtale sin Tilfredshed med nærværende Forslag“ — saa langt kunde jeg følge, men naar der saa tilføjes: „som det første Regeringsforslag om flere større Anlæg til Støtte for Vestkystfiskeriet“, saa bryder jeg mig foreløbig hverken om det andet eller tredje Forslag, men mener, at vi indtil videre have at holde os til det første, der ligger for. Mere gaar jeg ikke med til.

Af de Punkter, som særlig ere fremførte i Betænkningen, er der et Par endnu, jeg kan give min Tilslutning. Det første er Anskaffelsen af et nyt Skib i Lighed med „Vestkysten“. Det hører ganske vist ikke herunder, men det er nævnt i Forbindelse med denne Sag. „Vestkysten“ har gjort og vil gøre megen Nytte. Det er oplyst, at det i det strengeste Vejr er gaaet fire Mil mod Syd fra Harboøre for at redde og derefter er gaaet tilbage og gaaet fire Mil mod Nord i det samme Døgn. Jeg synes, det er et saa stort Arbejde, at dette Skib i umaadelig strengt Vejr har kunnet besejle en Strækning af 8 Mil og reddet, hvad reddes kunde. Men det kan ikke nægtes, at et saadant Skib til andre Tider ligger unyttet hen. Naar det er stille Vejr, hvad skal det saa gøre? Det kan bogsere enkelte af de største af de

Smaaskuder, der gaa paa Limfjorden, men ellers maa det ligge roligt. Det har man villet bebrejde „Vestkysten“, men det er jo en Følge af Sagens Natur. Naar der ikke er Arbejde, maa Skibet ligge stille. I denne Vinter har der været dygtigt at bestille, for vi have haft Vestenstorm saa at sige hele Tiden, men til andre Tider er der mange Gange intet at gøre. Nu sige nogle: Hvad skulle vi med det andet Skib, naar det første til visse Tider ikke har noget at gøre? Ja, det vilde jo være uheldigt nok, om to skulde komme til at ligge ledige i længere Tid, men jeg tror, der er en Opgave, de yderligere maa kunne løse. Dette Skib har ikke haft anden Opgave end den at bjærge Fiskerne, naar Vinden var paalands, og det altsaa var farligt at komme ind til Kysten. Derimod er det ikke gaaet ud, naar der var stærk østlig Storm, hvad der ogsaa kan være farligt. Vi have jo set, hvorledes Fiskerbaadene i Østenstorm have maattet ty over til Skotland og England og blive der i mange Dage, fordi de ikke have kunnet komme ind til Land. Jeg vil ønske, at den Opgave, som Skibet har, kunde blive forøget derhen, at ogsaa ved stærk Østenstorm, hvor der altsaa ikke er nogen Fare for at lande, men hvor Faren ligger i, at de ikke kunne gaa imod Vinden og komme ind til deres eget Land, Skibet da — især naar der blev to Skibe — gik ud og hjalp Fiskerne ind. Om Fiskerne saa skulle svare en større eller mindre Afgift derfor, maa de jo finde sig deri; det vilde i hvert Fald være billigere end at blive drevet til et fremmed Land.

Med Hensyn til Forholdene i Ringkøbing Fjord fik jeg det Indtryk ved det Besøg, vi aflagde der ude, at her er store Ting at gøre. Jeg tror ganske vist, at de største Formaal ligge for Landbruget, og for saa vidt vil det vel falde inden for Landbrugsministerens Omraade at tage fat paa disse Sager, men de ere saa store, at jeg ikke kan andet end udtale, at hvad der kan gøres, dels for Landbruget, dels ogsaa for Fiskeriet og Handelen paa Ringkøbing Havn, maa gøres.

Jeg kommer derefter til Punkter, som jeg ikke godt kan være med til. Man har jo nu givet det ærede Medlem for Hjørring Amts 3die Valgkreds (Jungersen) et lille Surrogat for en Mole. Man har i Udvalget sagt, at det første, man nu skal til efter dette, er en Mole ved Hirtshals mere. Jeg ved dog ikke, om man egentlig kan sige, at det kan